

[Wilhelm]

på hele dette område, som i straffelovrådets bagmandsbetænkning for nogle år siden blev fremhævet som et af de vigtigste områder for økonomisk kriminalitet, er det nu lykkedes uden at tage området ind i bagmandslovgivningen, som straffelovrådet ellers pegede på, fuldstændig at afskaffe den økonomiske kriminalitet, idet man simpelt hen har gjort alt lovligt.

Det er lovligt, når det er motiveret med en fortjeneste på 60.000 kr., at anbringe et abebur midt i den eneste opholdsstue, som en familie har, så der bagefter end ikke kan stå et lille, 4 personers, almindeligt spisebord. Det er lovligt at bygge knaster ind og ødelægge soveværelserne, som det sker på Borggården på Mariagervej i Randers. Det er lovligt at få kommunens hjælp til først at kondemnere en ejendom, derefter tømme den for beboere, så man ikke har tilbudspligt, hvorpå man moderniserer den og udstykker den i ejerlejligheder. Der er ingen lejere at tilbyde dem til, og man er ikke længere underkastet 5 års reglen. Alle disse ting har vist sig at være lovlige, og der er snart ikke den spekulant på området, som er så opfindsom, at han kan hitte på noget, der grænser til det ulovlige på dette område.

Hvad ejerboligerne angår, er ingen af løfterne fra 1974-forliget opfyldt. Det gælder løftet om den aftrapning af lejeværdibeskatning og skattefradrag, som skulle igangsættes 1. januar 1976, om indgreb mod gældsstiftelse i fast ejendom og om bremse på kapitalgevinsterne, og det til trods for at de seneste undersøgelser har vist, at formuegevinster giver mere forbrug og mindre opsparing – i modstrid med, hvad man hidtil har hævdet.

Tvært imod at opfylde disse løfter har man siden forøget de asociale fradragssubsidier meget voldsomt. Desuden har man suppleret med tilskud, som uundgåeligt kapitaliseres, og nu senest har man aftalt en helt ny fradragssfidus. Samtidig har man passivt set på, at kapitalgevinsterne i perioden 1974–77 procentuelt indkasseres dobbelt så hurtigt og i kroner og øre 4 gange så hurtigt som op til 1974, hvor man foregav at være foruroliget over det.

By- og boligstandarder udviser en direkte negativ status, den bestående boligmasse er undergået løbende forringelser trods de store huslejestigninger efter 1966-forliget, som blev begrundet med netop disse formål, og de

fortsatte stigninger til vedligeholdelse og opretning i 1974-forliget, som endnu en gang pålagde lejerne at betale for det samme, som de havde betalt for, men ikke fået.

Det er rigtigt, at boligministeren, som han siger, siden foråret har påpeget byfornyelsesproblemet. Men så kan man rigtignok også tilføje, at det var heller ikke muligt at undgå det efter ombudsmandens næse til ministeriet, som var den direkte anledning til, at boligministeren begyndte at påpege noget som helst på dette område. Men bortset fra at påpege, hvad er så den faktiske handling? Der er intet sket i den retning, boligministeren stillede i udsigt i svaret til ombudsmanden. Det kan selvfølgelig nås endnu, men det skal samtidig nævnes, at det derimod er en kendsgerning, at det, der faktisk er sket, nemlig ejerlejlighedsudstykningsne, virker direkte vanskeliggørende eller umuliggørende for en byforbedringsindsats, som det i øvrigt påpeges både i rapporten fra byggeriets udviklingsråd og i rapporten fra statens byggeforskningsinstitut om disse problemer.

Dette må efter min mening være de vigtigste poster på en statusopgørelse, og de blev meget sporadisk nævnt i ministerens redegørelse her.

Jeg skal omtale nogle enkelte punkter i øvrigt i ministerens indlæg. Med hensyn til nybyggeriet konkluderede han, at det tydede på, at det stabiliserede sig omkring 34.000–35.000 pr. år, som han udtrykte det. Bortset fra at vurderingen måske er vel optimistisk, er det så rigtigt opfattet, at det blev sagt med tilfredshed? Det lød, som om det i sig selv var tilfredsstillende, at byggeriet stabiliseredes omkring 34.000–35.000. Løftet om de 40.000 boliger er nu uopfyldt på fjerde år, der er allerede oparbejdet en manko på 20.000–30.000 boliger i forhold til det løfte, og jo større mangel, jo mere uhæmmet lejestigning i den bestående boligmasse. Regeringen og socialdemokratiet genopfriskede ellers løftet om de 40.000 boliger meget stærkt i valgkampen for kun ¼ år siden, men intet er gjort, og til dato er det stadig kun venstrefløjspartierne, der ved vores fællesforslag har angivet konkret, hvordan dette mål kan nås. Det er hidtil 3 eller 4 gange blevet afvist af regeringen og socialdemokratiet med henvisning til, at man havde andre måder at gøre det på, men dem har vi ikke set noget til. Hvad mener regeringen og socialdemokratiet